

Arrest

nr. 66865 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van gemengd Dargiens-Koemykse origine te zijn. U werd geboren op 15 mei 1986 in Buynaksk (Dagestan). Op 14 maart 2010 werd uw huis 's ochtends bestormd door gemaskerde mensen. U viel een overvaller aan maar werd vastgegrepen en kreeg drie messteken. Later zou u vernemen dat uw vader tijdens dit gevecht werd doodgeschoten. U werd wakker in het ziekenhuis van Buynaksk. Een of twee dagen later werd u in het ziekenhuis bezocht door twee rechercheurs van de stedelijke politie, waarvan een Svetlana heette. Deze twee rechercheurs kwamen later nog eens langs in het ziekenhuis. Ongeveer een maand na uw opname werd u ontslagen uit het ziekenhuis. U ging naar huis. Een paar dagen later werd u naar de stedelijke politieafdeling meegenomen voor ondervraging. U werd ervan verdacht aan de kant van de rebel K.M {...}, de zoon van de zus van uw moeder, te staan. Ongeveer een week na de eerste ondervraging werd u een tweede

keer ondervraagd in de politieafdeling. Deze keer werd u ook mishandeld. Na deze ondervraging ging u naar de polikliniek voor verzorging. Hierna ging u naar uw familieleden in het dorp Kadar (Dagestan), waar u tot uw vlucht verbleef. Tijdens deze periode kwamen bij u thuis nog regelmatig rechercheurs langs op zoek naar u. Uiteindelijk verliet u Dagestan op 12 januari 2011. U ging met de trein naar Moskou, waar u op 14 januari 2011 aankwam. De volgende avond vertrok u samen met uw passeur, M. {...}, en twee andere personen in M's {...} BMW naar België. Op 20 januari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, drie Belgische medische attesten en een artikel van Human Rights Watch.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met de politie en met speciale eenheden of de rebellen. Deze problemen ontstonden nadat speciale eenheden of rebellen op 14 maart 2010 bij u thuis binnenvielen, u neerstaken en uw vader doodschoten. U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het incident bij u thuis op 14 maart 2010, de moord op uw vader, uw verblijf in het ziekenhuis, de twee bezoeken van de rechercheurs in het ziekenhuis, de twee ondervragingen in de politieafdeling, uw verzorging in de polikliniek, de brieven die de rebellen naar u zouden gestuurd hebben en de bezoeken die de rechercheurs aan uw familie zouden gebracht hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd. Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. Zo wist u niet of er op 14 maart 2010 thuis speciale eenheden of rebellen binnenvielen (CGVS, p. 12). U kende ook de volledige naam niet van de dokter die u verzorgde in het ziekenhuis, hoewel u daar een à anderhalve maand verbleef (CGVS, p. 13). U kende ook enkel de voornaam van een van de twee rechercheurs (CGVS, p. 13), hoewel deze rechercheurs u twee maal bezochten in het ziekenhuis en u nadien twee maal ondervroegen. Ook wist u niet wat de functie was van deze rechercheurs (CGVS, p. 15). U wist evenmin wie de andere mensen waren die u ondervroegen in de politieafdeling, al dacht u dat een van hen misschien M {...} heette (CGVS, p. 14-15). Aangezien u een opleiding genoot bij de MVD (CGVS, p. 7 en 8), is uw geringe kennis op dit vlak toch wel merkwaardig. Daarnaast wist u niet of uw binnenlands paspoort voor of na uw verblijf in het ziekenhuis in beslag werd genomen door de politie (CGVS, p. 17). U wist ook niet hoe vaak en van welke rechercheurs uw familie na uw tweede ondervraging nog bezoek kreeg (CGVS, p. 19). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de duur van uw verblijf thuis na uw ontslag uit het ziekenhuis. U beweerde dat u na uw verblijf in het ziekenhuis nog een à anderhalve maand thuis bleef (CGVS, p. 14 en 16). U stelde dat u een paar dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis een eerste keer werd ondervraagd door de politie. Ongeveer een week na deze eerste ondervraging werd u een tweede keer ondervraagd (CGVS, p. 14 en 16). Na deze tweede ondervraging ging u niet meer naar huis maar vertrok u meteen naar uw familieleden in Kadar (CGVS, p. 15). In dat geval bleef u tussen uw ontslag uit het ziekenhuis en uw vertrek naar Kadar ongeveer tien dagen thuis, wat aanzienlijk korter is dan een à anderhalve maand. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet meer precies wist hoelang u thuis bleef en hoeveel dagen de eerste ondervraging na de tweede ondervraging plaatsvond. Uw verklaringen hieromtrent blijven tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit. Bovendien bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de rebellen na 14 maart 2011 nooit bij u thuis langs kwamen (CGVS, p. 15). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat de rebellen u thuis weer kwamen afranselen, toen u er een maand bleef om te herstellen (DVZ vragenlijst, 3.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u bij DVZ misschien verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 15). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uw inconsistente verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aan. Daarenboven blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Op 14 maart 2010 stak de politie u thuis neer. Daarna verbleef u een maand in het ziekenhuis en een maand à anderhalve maand thuis. Daarna ging u in het dorp Kadar wonen. U verklaarde dat u daar geen problemen meer kende (CGVS, p. 16). Niettemin vluchtte u pas naar België op 12 januari 2011, minstens een half jaar nadat u naar Kadar verhuisde. U verklaarde dat u lang wachtte omdat u nog niet over het nodige geld voor uw vlucht naar België beschikte (CGVS, p. 16). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet echter ernstige vragen

rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u eerst met de trein naar Moskou reisde. In Moskou sliep u in een hotel, maar u kende noch de naam noch de ligging van dit hotel (CGVS, p. 10). Vanuit Moskou zou u in een personenwagen met uw passeur M. {...} en twee andere personen naar België gereisd zijn. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, deelrepublieken, landen of grenzen u onderweg van Moskou naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 11). U wist ook niet hoe de twee medepassagiers in de wagen heetten (CGVS, p. 10). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis. U was tijdens deze reis niet in het bezit van enig document (CGVS, p. 9 en 11). Daarnaast verklaarde u dat uw passeur Murat voor u valse documenten op naam van iemand anders had. U beweerde echter dat u deze documenten nooit zag. U wist niet welke en hoeveel documenten er voor u werden aangemaakt. U wist evenmin op welke naam de documenten stonden, of uw foto er in stond, door welk land de documenten waren uitgegeven en of er een visum in de documenten stond (CGVS, p. 9). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgevraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat de passeur, die zelf ook sancties riskeert indien hij van mensensmokkel zou worden verdacht, u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. Uw beweringen dat u in dit verband geen afspraken maakte met de passeur tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg verder aan (CGVS, p. 11). Daarnaast zou u onderweg naar België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een personenwagen, zonder opgemerkt of persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in beslag werd genomen door de politie (CGVS, p. 8 en 17). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt immers dat u enige tijd in Sint-Petersburg woonde en werkte en dat ook uw tante daar woonde) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient erop gewezen te worden dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op een andere plaats in de Russische Federatie woonde en werkte. Meer bepaald beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Sint-Petersburg. U verklaarde dat u verschillende keren sinds 2008 in Sint-Petersburg werkte. Twee keer per jaar ging u naar Sint-Petersburg, de laatste keer een jaar geleden (CGVS, p. 3). Als bewakingsagent werkte u er in verschillende winkels (CGVS, p. 6 en 18). U verklaarde geen problemen gekend te hebben in Sint-Petersburg. Bovendien was u tijdelijk geregistreerd in Sint-Petersburg (CGVS, p. 4). Ook uw tante, Z. I. {...}, woont en werkt in Sint-Petersburg (CGVS, p. 7). Uit deze elementen blijkt dat u in de Russische Federatie over een aanvaardbaar intern vluchtalternatief beschikt. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u ook problemen omwille van uw geloof aanhaalde (CGVS, p. 3). U verklaarde echter later dat u, los van de problemen naar aanleiding van het incident op 14 maart 2010, geen verdere problemen kende omwille van uw religieuze overtuiging (CGVS, p. 17). De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (geboorteakte, rijbewijs, Belgische medische attesten en een internetartikel) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw

geboorteakte en rijbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De medische attesten van dokter Van de Velde (d.d. 28 februari 2011) en dokter Tilley (d.d. 28 april 2011) beschrijven uw huidige medische toestand en problemen, maar vermelden niets over de omstandigheden waaronder u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Deze documenten zeggen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. Het medisch attest van dokter Tilley (d.d. 9 maart 2011) beschrijft enerzijds uw verwondingen en medische klachten, waarvoor dezelfde opmerkingen als hierboven gelden. Dit medisch attest vermeldt anderzijds de problemen die u in Dagestan zou ondervonden hebben. Het is echter niet geloofwaardig dat een Belgische arts bij deze incidenten in Dagestan aanwezig zou zijn geweest. Deze informatie kan enkel op uw verklaringen gebaseerd zijn en kan daarom niet als objectief beschouwd worden. Het artikel van Human Rights Watch handelt over de praktijken van de "zesde (politie)afdeling" in Dagestan. Uw naam of problemen worden in dit artikel niet vermeld. Dit document vertelt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringplicht, met name artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 48/3 en 48/4 van voornoemde wet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op

welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker betoogt het volgende:

“5.1. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen is.

5.2. Eerst en vooral, er wordt niet getwijfeld aan verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie. 5.3. De Commissaris-generaal stelt dat de verzoeker geen bewijs voorlegt van zijn vrees voor vervolging in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet. Doordat hij geen tastbaar bewijs voorlegt van de verschillende feiten waaronder de dood van zijn vader, het verblijf in het ziekenhuis, de bezoeken van de rechercheurs, ... wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielse relaas ondermijnd. Verder verwijst de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker vaagheid en tegenstrijdigheden in zijn asielse relaas. Voorts is de verzoeker onaannemelijk lang ondergedoken in Dagestan en kan er geen geloof worden gehecht aan zijn reisweg vanuit Tsjetsjenië. Er is tot slot geen algemene onveiligheid waardoor er sprake is van een reëel risico in de zin van art. 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet.

5.4. De verzoeker meent dat hij wel degelijk een coherent relaas uiteengezet heeft met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in de Russische Federatie, zijn land van nationaliteit en meer bepaald in Dagestan dat van de Russische Federatie deel uitmaakt. –

5.4.1. Volgens de Commissaris-generaal is de huidige situatie in Dagestan nog steeds gekenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die aanslagen pleegt waarbij het niet uitgesloten is dat burgerslachtoffers vallen.

5.4.2. Verder wordt het de verzoeker aangewreven dat hij geen begin van bewijs voorlegt met betrekking tot zijn (vervolgings)problemen. Nochtans bevestigt de Commissaris-generaal zelf in de bestreden beslissing dat het over landeninformatie beschikt dat er nog steeds sprake is van een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging. Ingevolge die situatie komen in Dagestan illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, e.d.m. voor. Waarom zou de verzoeker dan ongeloofwaardig zijn indien de verzoeker, in het kader van deze gekende objectieve mensenrechtenschendingen, stelt dat het niet eenvoudig is om hiervan bewijzen voor te leggen. Zo stelde de verzoeker dat hij verdacht werd rebel te zijn omdat hij familie is van K. M. {...}, die de zoon is van de zus van verzoekers moeder. Hoe zou de Commissaris-generaal met deze objectieve informatie in het achterhoofd redelijkerwijze kunnen eisen, dat zwart-op-wit het bewijs wordt geleverd dat de verzoeker door zijn familiebanden met de beruchte rebel M. {...} door de autoriteiten vastgehouden, verhoor en mishandeld is geweest? De Commissaris-generaal verwacht dan ook werkelijk het onmogelijke. De eis van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet redelijk in het kader van de gekende illegale praktijken. De verzoeker verwijst dan ook naar de Subject Relating Briefing die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf gebruikt.

5.4.3. De verzoeker heeft geenszins tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De Commissaris-generaal interpreteert maar al te graag dat de verzoeker tegenstrijdigheden verklaard heeft omtrent zijn verblijf in het ziekenhuis en de duur dat hij ondergedoken leefde. De verzoeker ontkent dan ook met klem dat hij zich hieromtrent tegensprak. Ook heeft de verzoeker nooit verklaard dat hij door de rebellen thuis werd afgeranseld. Dat er geen vergissingen mogelijk zijn wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf bewezen waar de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn reisweg vanuit Tsjetsjenië, hoewel verzoeker niet in Tsjetsjenië is geweest. De verzoeker heeft duidelijke, coherente gedetailleerde verklaringen afgelegd die kaderen in de objectieve landeninformatie. a) Zo stelde de verzoeker dat hij 3 messteken gekregen had. De verzoeker legde hiervan de medische attesten voor. b) Meer nog, het is duidelijk dat de verzoeker verdacht is omwille van het feit dat hij familie is van een van de beruchtste rebellenleiders M. {...}. Dat de verzoeker omwille van deze familieband gezocht wordt, kadert volledig in de gekende landeninformatie. Zo stelt de Subject Relating Briefing dat als typische slachtoffers te kwalificeren zijn : de personen met familieleden die verdacht zijn van terrorisme / rebellie. De Commissaris-generaal heeft niet eens de moeite gedaan om verzoekers familieband met K. M. {...} te verifiëren. Dit getuigt dan ook

van een gebrekkig onderzoek en een éénzijdige aanpak die alleen gericht is om zogezegde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden te vinden. De verzoeker was dan ook geschokt tijdens het verhoor dat de dossierbehandelaar lachte op het ogenblik dat het over de vermoorde familieleden ging: 5.4.4. !! De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft daarentegen niet het nodige gedaan om verzoekers relaas op grondige wijze te onderzoeken !! De verzoeker wenst met betrekking tot de bewijslast ook dienstig het volgende op te merken. Overeenkomstig de Guide des Procédures et Critères dient heel omzichtig omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust. Immers is het voor velen quasi onmogelijk om bewijzen voor te leggen dat zij in hun land van nationaliteit vervolgingsproblemen kennen. Overwegende dat het UNHCR in verband met de bewijsproblematiek dan ook het volgende stelt in de Guide des Procédures et Critères: « 196. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent. 197. Ainsi, les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu des difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant, cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations qui ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur. » Er moet aldus zeer voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast. Er moet hieruit immers besloten worden dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling volgens het UNHCR niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Te meer, de Commissaris-generaal zelf bevestigt over de nodige informatie te beschikken dat er veelvuldige illegale praktijken plaatsvinden zoals ontvoeringen, martel- en folterpraktijken, e.d.m. Er kan dan ook niet op redelijke wijze door de Commissaris-generaal worden voorgehouden dat de verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast wanneer hij in deze context quasi geen bewijs kan voorleggen. Bovendien heeft de verzoeker wel degelijk een begin van bewijs voorgelegd. Zo legde hij de Belgische medische attesten voor met betrekking tot zijn verwondingen. Ook hier wordt ontzettend veel energie verspild door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de bewijskracht van de medisch attesten onderuit te halen.

5.5. Het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen twijfelt aan de ernst van verzoekers vervolgingsrelaas, mag bovendien geen reden zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken. Inderdaad, zo vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 26/11/2008 een beslissing van het Commissariaat-Generaal, waarbij de vraag tot asiel van een kandidaat-vluchteling werd verworpen omwille van het 'inconsistente en vage karakter van zijn relaas', omdat het Commissariaat had nagelaten om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken. Dit arrest bevestigt derhalve het principe dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag wel degelijk ten gronde dient te onderzoeken ook al zou er door de Commissaris tot de ongeloofwaardigheid besloten zijn. Twijfel mag de Commissaris-generaal inderdaad niet ontslaan van de verplichting om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken. Effectief, dit blijkt uit het geciteerde arrest "De bestreden beslissing verwerpt de vraag van verzoekster omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen, zich steunend op het inconsistente en vage karakter van zijn relaas, De Raad brengt echter van haar zijde in herinnering dat, ingeval er twijfel bestaat over de echtheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, het bestaan van deze twijfel (het Commissariaat niet ontslaat van de verplichting het bestaan van een vrees om vervolgd te worden te onderzoeken, omdat deze vrees op voldoende wijze kan vaststaan, en zulks ongeacht deze twijfel, ingevolge elementen die ook voor zeker worden gehouden." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 26/11/2008, nr. 19.307, X c / C.G.R.A.)

5.6. De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64). De Commissaris-generaal beperkt zich in de bestreden beslissing louter tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt.

5.7. Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève waarnaar art. 48/3 Vreemdelingenwet verwijst, een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging,

zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren. Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat. Dat in dezen zeer nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt: "De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een degelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven. De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. [...] De beoordeling van de gegrondheid houdt ook een oordeel in over de bestaande situatie in het land van herkomst. Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, moeten uitmaken of (hel risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan. Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging. De bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn."

5.7.1. Uit de landeninformatie van de Commissaris-generaal blijkt dat de situatie in Dagestan nog steeds gekenmerkt wordt door de rebellenbeweging.

5.7.2. Willekeurige detenties, verhoren zonder gerechtelijke voorleiding noch bijstand van een advocaat, folteringen en martelpraktijken, buitengerechterlijke executies, ... zijn veel voorkomend in Dagestan.

5.7.3. De informatie van de Commissaris-generaal bevestigt dat de verzoeker omwille van zijn familieband met K. M. {...} zoals hij zelf verklaart in de problemen kan komen. De Commissaris-generaal bewijst derhalve geenszins dat verzoekers probleem puur verzonnen is en niet kan kaderen in de objectieve informatie die er over Dagestan bekend is.

5.8. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook zeer gebrekkig en ongelukkig gemotiveerd. Dat de verzoeker aan de hand van hetgeen hij vertelde wel degelijk aantoonde dat er vervolgingsproblemen bestaan in de Russische Federatie en in Dagestan. De verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij wel degelijk diende erkend te worden. Minstens dient aan hem de subsidiaire bescherming geboden te worden."

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H.

KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat hij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet.

De Raad wijst er op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers in concreto aangetoond te worden door de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoeker duidelijk in gebreke blijft zoals blijkt uit navolgende bespreking.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering aangaande de onaannemelijkheid van de vage verklaringen van verzoeker over een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, aangaande het uitstellen van zijn vlucht, aangaande zijn verklaringen over zijn binnenlands paspoort, aangaande de mogelijkheid zich elders te vestigen in de Russische Federatie en aangaande de problemen omtrent zijn religieuze overtuiging, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoeker dus in elk geval aannemelijk maken dat hij individueel vreest voor vervolging of dat hij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas.

Waar verzoeker aldus verwijst naar de informatie voorhanden in het administratief dossier waaruit blijkt dat er nog steeds sprake is van een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging en dat er nog steeds illegale arrestaties en dergelijke meer voorkomen waardoor het in dergelijke context dan ook niet ongeloofwaardig is dat verzoeker omwille van zijn familiebanden met een beruchte rebel door de autoriteiten zou vastgehouden, verhoord en mishandeld zijn geweest, zodat de eis van de commissaris-generaal onredelijk is wanneer deze van verzoeker een begin van bewijs verwacht over zijn vervolgingsfeiten, wijst de Raad er op dat uit de algemene vaststelling dat er in Dagestan nog steeds gewelddaden plaatsvinden, geenszins kan afgeleid worden dat de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van een door verzoeker voorgehouden band met een beruchte rebel automatisch geloofwaardig zijn. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.4. waaruit blijkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker berust. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen aangaande bepaalde gebeurtenissen en dat hij bovendien een onaannemelijk gebrek aan kennis heeft tentoongespreid wat betreft elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Daarnaast blijkt het asielrelaas van verzoeker behept te zijn met tegenstrijdigheden, heeft verzoeker zijn vlucht onredelijk lang uitgesteld en kan er geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen omtrent zijn reisroute. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het asielrelaas op ernstige wijze.

De Raad wijst er verder op dat indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, de asielzoeker deze bewijzen moet voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Het is geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal, gelet op de aard van de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen, waaronder de moord op zijn vader, de langdurige opname van verzoeker in het ziekenhuis en brieven die hij zou ontvangen hebben van zijn neef of diens mensen, vraagtekens plaatst bij het gebrek aan materieel bewijs hieromtrent. De bestreden beslissing moet bovendien gelezen worden als een geheel van motieven en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en ontkent dat hij zich heeft tegengesproken in verband met zijn verblijf in het ziekenhuis en de duur dat hij ondergedoken leefde, wijst de Raad erop dat het louter ontkennen van de vaststellingen in de bestreden beslissing

geenszins volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het gehoorverslag opgesteld naar aanleiding van het gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal (stuk 4), blijkt dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden daarin hun grondslag vinden. Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid omtrent een kernelement tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Waar verzoeker ontkent ooit verklaard te hebben dat hij door rebellen thuis werd afgeranseld, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft verklaard dat hij een maand is thuisgebleven om te herstellen en dat de rebellen hem daar weer zijn komen afranselen (Vragenlijst DVZ, stuk 10, punt 3.5 p 2). Het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoeker voorgelezen in het Russisch waarbij verzoeker het voor akkoord ondertekende en bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers betoog als zou hij dergelijke verklaring nooit afgelegd hebben mist bijgevolg feitelijke grondslag. Het betoog van verzoeker waar hij wijst op een materiële vergissing in de bestreden beslissing over de reisweg van 'Tsjetsjenië' naar België – het gegeven dat het gaat om een materiële vergissing blijkt uit de verdere motivering inzake de door verzoeker voorgehouden reisweg die wel degelijk op hem betrekking heeft -, en daaruit afleidt dat vergissingen mogelijk zijn is, gelet op het gegeven dat het gehoorverslag op de dienst Vreemdelingenzaken hem werd voorgelezen en hij dit voor akkoord heeft ondertekend, geenszins van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn asielrelaas. Bovendien ziet de Raad niet in, gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van het gehoorverslag en het specifieke karakter van het vermelde feit, hoe de ondervrager dergelijk feit zou kunnen neergepend hebben indien verzoeker hiervan geen melding zou gemaakt hebben. De Raad wijst er daarbij nog op dat ook het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld wordt door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.8. Verzoeker gaat er met zijn betoog dat de commissaris-generaal de aangebrachte feiten verder had moeten onderzoeken aan voorbij dat de asielinstanties hun oordeel moeten steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat, naast het gebrek aan materieel bewijs, verzoekers relaas behept is met verschillende vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden die de essentie van zijn relaas betreffen en die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

2.9. Verzoekers theoretisch betoog inzake de "Guide des Procédures et Critères" en de bewijslast die rust op een asielzoeker kan aan voorgaande geen afbreuk doen, dit mede gelet op het gestelde onder punt 2.4. waaruit blijkt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van verzoekers hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Evenwel, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn slaagt verzoeker er niet in een geloofwaardig relaas uiteen te zetten.

2.10. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft neergelegd en wijst op de medische attesten met betrekking tot zijn verwondingen. Verzoeker weerlegt met een simpele verwijzing naar deze attesten evenwel de pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande niet. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat deze attesten geen geloofwaardig bewijs uitmaken van verzoekers problemen in Dagestan omdat: "*De medische attesten van dokter Van de Velde (d.d. 28 februari 2011) en dokter Tilley (d.d. 28 april 2011) beschrijven uw huidige medische toestand en problemen, maar vermelden niets over de omstandigheden waaronder u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Deze documenten zeggen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. Het medisch attest van dokter Tilley (d.d. 9 maart 2011) beschrijft enerzijds uw verwondingen en medische klachten, waarvoor dezelfde opmerkingen als hierboven gelden. Dit medisch attest vermeldt anderzijds de problemen die u in Dagestan zou ondervonden hebben. Het is echter niet geloofwaardig dat een Belgische arts bij deze incidenten in Dagestan aanwezig zou zijn geweest. Deze informatie kan enkel op uw verklaringen gebaseerd zijn en kan daarom niet als objectief beschouwd worden.*" Een medisch attest is inderdaad geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de

opgelopen verwondingen, wat hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (R.v.St., nr. 132.261 van 10 juni 2004). Het medisch attest vormt dan ook, in tegenstelling tot verzoekers bewering, geen voldoende bewijs voor de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.11. Verzoekers betoog geschokt te zijn over het feit dat de dossierbehandelaar lachte op het ogenblik dat het over de vermoorde familieleden ging, is slechts een blote bewering die geenszins grondslag vindt in het administratief dossier. Uit niets blijkt dat het gehoor op het Commissariaat-generaal op een onregelmatige of onprofessionele wijze is geschied. Geen enkele opmerking dienaangaande werd geacteerd, dit terwijl zowel de raadsman als de vertrouwenspersoon van verzoeker eveneens aanwezig waren op het gehoor en ervan mag uitgegaan worden dat indien dergelijk incident zich werkelijk zou hebben voorgedaan, hiervan melding zou gemaakt zijn.

2.12. Waar verzoeker stelt dat wanneer het Commissariaat-generaal twijfelt aan de ernst van verzoekers asielrelaas dit geen reden mag zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken, merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het relaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt in casu dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier, het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Hij heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Bovendien moet noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de feiten die door verzoeker worden aangehaald onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.13. Waar verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient geboden te worden dient gesteld dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Zoals uit het voorgaande is gebleken, is verzoeker er niet in geslaagd de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker beperkt zich tot het aanhalen van enkele passages uit de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie *“Subject Related Briefing, Russische Federatie, Dagestan” “Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011”* (Landeninformatie, stuk 14, stuk1) doch toont hiermee niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal uit lezing van de volledige *“Subject Related Briefing”*

onterecht is. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

2.14. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER